

Yhteisön tavaramerkin haltija: Kantaja

Yhteisön tavaramerkin mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen esittäjä: Vastapuoli valituslautakunnassa

Mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen perustelut: Neuvoston asetuksen No 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, luettuna yhdessä 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, esitetyt mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen perustelut

Mitättömyysoaston ratkaisu: Mitättömyyshakemus hylättiin kokonaisuudessaan

Valituslautakunnan ratkaisu: Valitus hyväksyttiin osittain

Kanneperusteet: Neuvoston asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan, 15 artiklan ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkominen.

Kanne 8.5.2013 — Puolan tasavalta v. komissio

(Asia T-257/13)

(2013/C 207/69)

Oikeudenkäyntikieli: puola

Asianosaiset

Kantaja: Puolan tasavalta (asiamies: B. Majczyna)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

— kumoamaan Euroopan maatalouden ohjauksen ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta ja Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto) sekä Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto) maksettavien jäsenvaltioiden tiettyjen menojen jättämisestä Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle 26.2.2013 annetun komission täytäntöönpanopäätöksen 2013/123/EU (annettu tiedoksi numerolla K(2013) 981) (EUVL L 67, s. 20) siltä osin kuin siinä jätetään rahoituksen ulkopuolelle Puolan tasavallan hyväksymän maksutoimiston maksamat 28 763 238,60 euroa ja 5 688 440,96 euroa;

— velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa neljään kanneperusteeseen.

1) Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EY) N:o 1258/1999⁽¹⁾ 7 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ja asetuksen (EY) N:o 1290/2005⁽²⁾ 31 artiklan 1 kohdan rikkomiseen sillä perusteella, että rahoitusoikaisusta

on päätetty virheellisesti todettujen tosiseikkojen ja virheellisen oikeuden soveltamisen perusteella.

— Komissio perusti rahoitusoikaisun virheelliseen tosiseikkojen toteamiseen ja virheelliseen oikeuden soveltamiseen, vaikka Puolan viranomaiset suorittivat maksut yhteisön säännösten mukaisesti. Puolan tasavalta kyseenalaistaa komission tekemän oikeuden tulkinnan ja toteamat tosiseikat siltä osin kuin on kyse sellaisista puutteista, joita on väitetty olleen varhaiseläkejärjestelmän hallinnossa ja jotka koskevat ensinnäkin velvollisuutta harjoittaa liiketoimintaa ennen tilan luovuttamista varhaiseläkkeen yhteydessä, toiseksi sitä, että Puolan viranomaisten hyväksymä näyttö ammatillisesta soveltuvuudesta — eli ilmoitus — oli riittämätöntä, ja kolmanneksi sitä, ettei maanviljelijöille, joille tila luovutettiin mutta jotka eivät noudattaneet velvollisuutta harjoittaa maataloutta viiden vuoden ajan, ollut seuraamuksia.

2) Toinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EY) N:o 1258/1999 7 artiklan 4 kohdan neljännen alakohdan ja asetuksen (EY) N:o 1290/2005 31 artiklan 2 kohdan rikkomiseen sekä suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen sillä perusteella, että kiinteämääräisen oikaisun soveltaminen on aivan liiallista, kun otetaan huomioon yhteisön talousarviolle mahdollisesti aiheutuneiden taloudellisten menetysten riski.

— Mistään väitetyistä puutteista ei aiheutunut eikä voinut aiheutua taloudellisia menetyksiä yhteisölle, ja joka tapauksessa mainitunlaisten menetysten riski oli täysin marginaalinen.

3) Kolmas kanneperuste, joka perustuu SEUT 296 artiklan toisen kohdan rikkomiseen sillä perusteella, että riidanalaista päätöstä ei ole perusteltu riittävästi

— Komissio ei ole esittänyt mitään todisteita eikä tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskevia toteamuksia kolmella maatilalla käyntiä koskevien päätelmiensä tueksi.

4) Neljäs kanneperuste, joka perustuu toissijaisuusperiaatteen loukkaamiseen

— Komissio on räikeästi loukannut maatalouden kehittämisen tukipolitiikkaan kuuluvaa toissijaisuusperiaatetta. Komissio tulkitsi maaseudun tukiohjelmia koskevia asiakirjoja ja muotoili ohjelman täytäntöönpanoa koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä koskevia vaatimuksia ja loukkasi näin jäsenvaltiolla olevaa harkintavaltaa, joka koskee keinoja, joilla ohjelma-asiakirjoissa asetetut tavoitteet saavutetaan.

⁽¹⁾ Yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17.5.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1258/1999 (EYVL L 160, s. 103).

⁽²⁾ Yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21.6.2005 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1290/2005 (EUVL L 209, s. 1).